

Til § 3

Til nr. 1

Der foreslås en tydeliggørelse af, at en aktiebaseret udloddende investeringsforening ikke må have investeringsforeningsbeviser i en obligationsbaseret udloddende forening. Virkningen af, at en aktiebaseret forening alligevel anskaffer sig sådanne beviser, vil være, at fortjenesten ved salg af investeringsforeningsbeviser i den aktiebaserede forening ikke længere kan beskattes som aktieindkomst, men som kapitalindkomst.

Til nr. 2

Efter gældende ret kan selskaber m.v. ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fratække tab på investeringsforeningsbeviser i udloddende foreninger, såfremt foreningen udelukkende investerer i fordringer omfattet af kursgevinstloven. Ellers kan tab som hovedregel ikke fradrages, jf. indledningen til aktieavancebeskatningslovens § 2 d. Tanken bag reglen er, at selskaber har ret til fradrag for tab på investeringsforeningsbeviset, hvis de havde tabsfradrag ved direkte eje af selskabets fordringer. Som også anført i forslaget under § 2, nr. 5, har selskaber ikke tabsfradrag på fordringer på koncernforbundne selskaber, som omfattes af Kursgevinstlovens § 4. I konsekvens heraf foreslås derfor, at selskaber heller ikke har tabsfradrag på investeringsforeningsbeviser, hvis investeringsforeningen investerer i sådanne fordringer.

I den gældende formulering omtales konvertible obligationer, som om de er omfattet af kursgevinstloven. Dette er imidlertid ikke længere tilfældet. Det er derfor overflødigt, når den gældende bestemmelse nævner, at investering i konvertible obligationer udelukker tabsfradrag. Det gælder, selvom det ikke nævnes. Henvisningen til de konvertible obligationer foreslås derfor fjernet. Det er en rent redaktionel rettelse.

Til nr. 3

Nogle selskaber beskattes af fortjenesten på deres beholdninger af obligationer efter et rent lagerprincip. Efter de almindelige regler er det ikke muligt for de, der følger lagerprincippet, herefter at overgå til et realisationsprincip.

For at undgå, at der kan ske overgang til et realisationsprincip ved at overføre obligationerne til en investeringsforening, foreslås i disse situationer, at også fortjenesten på investeringsforeningsbeviserne skal beskattes efter et lagerprincip. Forslaget gælder, hvis enten selskabets obligationer i danske kroner følger et lagerprincip eller selskabets obligationer i fremmed

mønt følger lagerprincippet eller hvis begge grupper følger lagerprincippet.

Til nr. 4

§ 2 d, stk. 6, 2. pkt., indeholder nogle bestemmelser om, at når et investeringsforeningsbevis er omfattet af både de almindelige regler i § 2 d (dvs. stk. 1 - 3) og enten næringskattereglerne eller reglerne i § 2 a om investeringsforeninger i lavskattelande, så viger § 2 d. I stedet gælder næringskattereglerne i § 3 og reglerne om § 2 a. Efter § 2 d opgøres gevinst og tab normalt efter realisationsmetoden, mens lagermetoden er mere almindelig efter § 3. Hos fysiske personer er fortjenesten kapitalindkomst, når § 2 d anvendes, mens fortjenesten er personlig indkomst i næringstilfældene. Der er ikke meget forskel på opgørelsen efter § 2 d og opgørelsen efter § 2 a. Der er dog nogle tillæg ved opgørelsen af fortjenesten efter § 2 a, som hænger sammen med, at § 2 a omfatter selskaber, som er oprettet i lavskattelande. Som hovedregel kan tab ikke fradrages efter §§ 2 a og 2 d. Begrundelsen er dog forskellig. I § 2 d hænger den manglende adgang til at fradrage tab sammen med, at medlemmerne ikke altid ville have haft adgang til at fradrage tab ved en direkte investering uden om foreningen. I § 2 a hænger den manglende adgang til at fradrage tab sammen med foreningens hjemsted i et lavskattelands.

§ 2 d, stk. 4, bestemmer, at tab på investeringsforeningsbeviset dog kan fratækkes, når investeringsforeningen alene investerer i fremmed valuta. Det skyldes, at der efter kursgevinstloven altid er fradrag for tab på fremmed valuta i direkte eje. Efter den gældende § 2 d, stk. 6, 2. pkt., gælder denne bestemmelse i stedet for reglen om fradrag for tab i næringstilfælde, selv i de tilfælde, hvor tabet i næringstilfælde skal opgøres efter lagermetoden. Det er uhensigtsmæssigt og i strid med de almindelige principper i § 2 d om, at § 2 d viger for næring. Efter den gældende § 2 d, stk. 6, 2. pkt. gælder stk. 4 også i de tilfælde, der ellers er omfattet af § 2 a. Også dette er i strid med de almindelige bestemmelser om, hvilke regler, der viger for hvilke.

Det foreslås at ændre § 2 d, stk. 6, 2. pkt., således at den kommer til at stemme overens med de almindelige regler om, at beskatning efter § 2 a, 2 c (en regel der er beslægtet med § 2 a), og 3 (næring) har fortrinset ret for beskatning efter § 2 d.

Til nr. 5

Forslaget angår de obligationsbaserede investeringsforeningsbeviser, der omfattes af § 2 d, stk. 5, 2. pkt., således som denne bestemmelse foreslås affattet i nærværende forslag. Denne bestemmelse kan betyde, at beskatningsprincippet for investeringsfor-